

РЕШЕНИЕ

№ 669

гр. София, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
И. Симеонова

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело № 20211100513299 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и следв.ГПК.

Образувано е по постъпила **въззивна жалба от ** СУ „Ц.С.В.“, ответник в производството пред СРС**, срещу решение № 2015 2457/06.07.2021 г. по гр. д. № 3808/ 2020 г. на СРС, Второ гр. отделение, 170 състав, **в частта**, в която са уважени предявените срещу ответника-въззивник, искове по чл. 344 ал. 1, т. 1 до т. 3 КТ и в негова тежест са възложени разноските по делото.

Излагат се доводи за неправилност на така постановеното решение, включително при превратна преценка на събраните по делото доказателства. Сочи, че същите били обсъдени едностранно в полза на ищцата. Счита, че по делото е установено по обективен начин наличието на неспособност на ищцата да изпълнява резултатно възложената ѝ трудова функция. Сочи, че липсващите качества на ищцата били визирани в заповедта за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение. Затова счита, че извода на СРС, че в уволнителната заповед не били посочени липсващите качества бил неправилен; заповедта била мотивирана. Посочените в заповедта като липсващи качества били съобразени с длъжностната характеристика на

ищцата. Сочи, че липсата на качества у ищцата за изпълнение на трудовата ѝ функция била трайно състояние. Счита, че неправилно СРС не бил кредитирал показанията на разпитаните на страната на ответника свидетели, чийто показания били последователни и непротиворечиви. Същите били в съответствие и със събраните по делото писмени доказателства. Налице били предпоставките на чл.328, ал.1, т.5 КТ за прекратяване на ТПО с ищцата. Приетият от СРС извод, че след като ищцата имала необходимата квалификация, то тя притежава и необходимите качества за ефективно изпълнение на задълженията бил неправилен. Тъй като прекратяването било не на основание чл.330, ал.2, т.6 КТ, то за работодателя не съществувало задължение да излага в заповедта дисциплинарни нарушения, извършени от ищцата. В този смисъл била и съдебната практика. неправилен бил извода, че след като работодателят бил проверил качествата на ищцата в изпитателния срок, то уволнението било незаконно. Сочи, че съгласно трайната съдебна практика на ВКС, преценката на работодателя за наличието или липсата на определени качества може да бъде направена за конкретен период от време с оглед постигнатите резултати по поставените от работодателя задачи. Това било така защото в тази хипотеза било необходимо обективно и трайно състояние, което имало проявление през един сравнително продължителен период от време, а не инцидентно при случайно проявление на обстоятелства. Нивото на професионални качества следвало да се доказва от работника постоянно, а не само в срока за изпитване.

Иска се да бъде отменено първоинстанционното решение и да бъде постановено друго, с което исковете по чл.344, ал.1, т.т.1-3 КТ да бъдат отхвърлени. Не се претендират разноски.

По въззивната жалба е постъпил **отговор от ищцата пред СРС- Д. В. М.**, в който се излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на така постановеното решение. Счита, че не са допуснати сочените от въззивника нарушения при преценка на събраните по делото доказателства. Не били налице предпоставките на чл.328, ал.1, т.5 КТ за прекратяване на ТПО с ищцата. В случая заповедта за прекратяване била мотивирана изцяло с твърдени от работодателя дисциплинарни нарушения. Сочи, че ищцата се била справила по време на изпитателния срок. Същата притежавала необходимото образование. Представените от ответника писмени доказателства не обосновавали наличието на липса на качества по

отношение на ищцата. Тези доказателства не следвало да се обсъждат защото били относими към производство по налагане на дисциплинарно наказание. Следвало да се вземе предвид, че родителите били отправили благодарност към ищцата. Правилно СРС бил приел, че заповедта е незаконосъобразна. Решението било постановено в съответствие със съдебната практика на ВКС. Претендират се разноски.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е бил уведомен на 22.07. 2021 г.

Въззивната жалба е подадена на 03. 08.2021, /по пощата/ следователно въззивната жалба е в срок.

Тъй като въззивникът е ответник в производството пред СРС и предявените срещу него искове по чл.344, ал.1, т.1-т.3 КТ са уважени като основателни, то **въззивната жалба се явява допустима**.

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

Решението на първоинстанционния съд е постановено в допустим процес и е валидно.

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че в хипотезата на чл.328, ал.1, т.5 КТ уволнението е безвиновно и не може да се мотивира с дисциплинарни нарушения. Представения по делото протокол от Педагогически съвет от 22.10.2019 г. съдържа точна такива данни. Констатациите в този протокол за неизпълнение на задължения, работодателят бил длъжен да провери при условията на дисциплинарно производство и да изиска обяснения по чл.193 КТ. Тези констатации не предполагали липса на качества у ищцата. Не представлявало доказателство за липса на качества и писмото от 14.11.2019 г. за екипа за подкрепа, защото работодателят не бил провел процедура по изясняване на обстоятелствата и действията на ищцата, а бил приел, че е налице липса на качества. По заповед № РД-10-48 от 19.11.2019 г. също не били изяснени фактите и обстоятелствата, за да се достигне до извода за липса на качества у ищцата.

Освен това липсвал и констативен протокол относно неизпълнението на възложената работа. Освен това неизпълнението на задълженията по тази заповед можело да се дължи и на обективни причини, които работодателят не бил изяснил. Ако било допуснато дисциплинарно нарушение, работодателят следвало да извърши дисциплинарна процедура по КТ, а не да приема, че е налице липса на качества у служителя. Действително, допустимо било фактите, които обосновават наличието на основанието за уволнение по чл.328, ал.1,т.5 КТ да бъдат изложени в допълнителни документи – протоколи от проверки, например към който заповедта за уволнение евентуално препраща. Но ако заповедта за уволнение само възпроизвеждала законният текст, то тя била незаконна. Съгласно съдебната практика на ВКС работодателят бил длъжен да посочи в самата заповед за уволнение точно и конкретно какви качества липсват на работника за изпълнение на трудовите му задължения. Освен това липсващите качества трябвало да са в причинна връзка с неизпълнението на конкретните трудови задължения и да отразяват трайно състояние на работника и да свидетелстват за неговата неспособност да изпълнява резултатно възложената му трудова функция, а не да бъде единична негова проява. Липсата на качества следвало да бъде обективна и установена, а не плод на субективното отношение на работодателя към работника. В случая в заповедта за уволнение липсвало посочване на каквото и да е липсващо качество на ищцата. Следвало да се има предвид, че ищцата била назначена на работа по реда на чл.70 КТ с 6-месечен срок за изпитване и работодателят имал възможност да извърши преценка за качествата на ищцата. Нямало спор, че в първата учебна година от назначаването на ищцата същата се била справила със трудовите си задължения. Ищцата имала нужното образование и квалификация за заеманата от нея длъжност. Това означавало, че тя документално има доказани професионални и делови качества за заемане на длъжността начален учител. Въз основа на съдържащите се в личното трудово досие на ищцата СРС е приел, че същата е спазвала задълженията си за непрекъснато разширяване и повишаване на квалификацията си. Липсвали доказателства за трайно неефективно изпълнение на работата от страна на ищцата. Затова и заповедта следвало да бъде отменена като незаконосъобразна.

При това положение искът по чл.344, ал.1,т.1 КТ бил основателен. Исковете по чл.344, ал.1,т.т.2 и 3 КТ като обусловени от него-също. Като по

отношение на иска по чл.225, ал.1 КТ съдът се е позовал на заключението на съдебно-счетоводната експертиза и е присъдил сумата в размер на 5630,40 лв., а за разликата до пълния предявен размер от 6000 лв. искът е отхвърлен като неоснователен.

В частта, в която искът по чл.225, ал.1 КТ е отхвърлен като неоснователен, решението като необжалвано е влязло в сила.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

По иска по чл.344, ал.1,т.1 КТ:

С оглед доводите на страните пред двете съдебни инстанции **спорно** по делото е налице ли са предпоставките на чл. 328, ал.1, т. 5 от КТ за прекратяване на трудовото правоотношение.

В заповедта за прекратяване на ТПО, № РД-11-114 от 19.12.2019 г. като основание за това, работодателят е посочил разпоредбата на чл.328, ал.1,т.5 КТ.

Следва изрично да отграничим, че предмет на съдебна преценка за законност е заповед за прекратяване на ТПО, а не за дисциплинарно уволнение като най-тежката санкция за допуснати нарушения от страна на работника или служителя.

При това положение въззивната инстанция не споделя мотивите на СРС във връзка с посоченото нееднократно в мотивите, че се касае до „заповед за уволнение“.

При това положение преценката на съда за законността на уволнение, извършено на основание чл. 328, ал. 1, т. 5 КТ се свежда до проверка дали констатациите на работодателя за липса на качества за ефективно изпълнение на работата отговаря на действителните факти. В този смисъл решение № 420 от 08.01.2013 г. по гр. д. № 1014/2011 г. IV г.о. ВКС. В последното е прието, че в случаите, когато неизпълнението не се дължи на виновно поведение на работника, а на недостатъчни професионални знания, умения, навици, на недостатъчен опит или на физически дадености, то се касае за обективно трайно състояние, несвързано с виновно поведение на работника или служителя и трудовото правоотношение може да бъде прекратено от работодателя по реда на чл. 328, ал. 1, т. 5 КТ.

Качествата на работника може да бъдат телесни и психични, наличието или отсъствието им обаче не може да бъде измерено пряко, за тях може да се съди единствено по поведението на работника - неговите действия и бездействия и по получените резултати. Затова е безразлично дали качествата ще бъдат посочени чрез по-общото или по-конкретното им описание, или чрез описание на начина на работа и/или посочване на задълженията, които работникът не е в състояние да изпълни.

В трайно установената си практика Върховният касационен съд намира, че в тежест на работодателя е да докаже липсата на претендираните качества. Доказването на отрицателните факти "липса на качества" се осъществява чрез доказването на положителните факти, които имат отношение към начина, по който работникът се справя с възложената работа и способността му да изпълнява определени свои задължения. Без правно значение е дали несправянето с възложената работа или неизпълнението на определени задължения се дължи на недостатъчно познания, липса на конкретни умения, немарливост, неспособност за работа в екип, недисциплинираност или други подобни причини, на кумулативното наличие на всички, на някои или само на една от тях, виж в този смисъл РЕШЕНИЕ № 165 ОТ 06.07.2011 Г. ПО ГР. Д. № 1611/2009 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС, постановено по аналогичен случай.

В т.3 на ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 4 ОТ 01.02.2021 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 4/2017 Г., ОСГК НА ВКС е посочено, че субективното право на работодателя по чл. 328, ал. 1, т. 5 КТ е потестативно право, което се упражнява с едностранно писмено волеизявление, като трудовият договор се прекратява по причина у работника или служителя. **Фактическият състав** на основанието включва следните елементи: трайно неефективно изпълнение на работата във времево, количествено или качествено отношение, причинено от липсата на качества за изпълнение на работата. Липсващите качества означават фактическа липса на знания, умения и навици за изпълнение на работата. Формата на волеизявлението за прекратяване трудовия договор е писмена, за действителност, но законът не урежда съдържанието на заповедта. Необходимостта работодателят да посочи фактическото основание за прекратяване на трудовия договор поради липса на качества се извлича от правилата за индивидуализация на волеизявлението, при отчитане значението на принципите за защита на правото на труд и законоустановеност на

основанията за уволнение.

Упражняването на потестативното право за прекратяване на трудовия договор по чл. 328, ал. 1 КТ става чрез едностранно писмено волеизявление. Волеизявлението се индивидуализира чрез съдържанието си, а това са правните последици, които желае да предизвика. В случая същественото съдържание на волеизявлението за прекратяване на трудовия договор от страна на работодателя е основанието за прекратяване. Чрез посочването му се постига нужната индивидуализация. Основанието за прекратяване на трудовия договор по чл. 328, ал. 1, т. 5 КТ е формулирано като общо оценъчно и неопределено понятие - "липсата на качества за изпълнение на работата". Съдържанието на това понятие включва следните признаци: трайно неизпълнение на трудово задължение в качествено, количествено или във времево отношение, причинено от липса на знания, умения или навици. Доколкото всяко отделно по вид неизпълнение, както и всяка отделна липса на знания, умения или навици, биха могли да станат причина за прекратяване на трудовия договор, то за да индивидуализира волеизявлението си при прекратяване на трудовия договор по чл. 328, ал. 1, т. 5 КТ, работодателят следва да посочи фактическата причина за прекратяване на договора.

Правилото, че работодателят следва да посочи фактическото основание в заповедта за прекратяване на трудовия договор по чл. 328, ал. 1, т. 5 КТ, е в съответствие с принципите за гарантиране и защита правото на труд и законоустановеност на основанията за уволнение. Правото на защита произтича от упражненото право на уволнение, но за да може работникът или служителят да упражни правото си на защита, работодателят следва да посочи фактическото основание за уволнение. Иначе би се стигнало до неприемливия резултат, работодателят да сочи фактическото основание за уволнение едва с отговора на исковата молба и да доказва, че то е било налице към момента на уволнението, а работникът или служителят ще бъде длъжен в 2-месечен срок от уволнението да посочи факти за незаконност на уволнението (в обстоятелствената част на исковата молба), без да знае причината за прекратяването на договора.

За индивидуализация на волеизявлението е достатъчно в писмената заповед за прекратяване по чл. 328, ал. 1, т. 5 КТ да се изброят кои знания, умения или навици липсват или да се посочи в какво се състои

трайното неефективно изпълнение на работата (начинът по който работникът се справя с възложената работа). И в двата алтернативни варианта се постига целта на закона и работникът или служителят могат да упражнят правото си на защита.

В конкретния случай горесцитираното ТР е било вече прието / на 01.02.2021 г./, но СРС не се е съобразил с указанията дадени с него макар да е постановил решението си на 06.07.2021 г. и това е така, защото:

В процесната заповед за прекратяване на ТПО с ищцата, противно на приетото от СРС са посочени умения, навици, опит, които са съотнесени към трудовите ѝ функции /длъжностната ѝ характеристика е представена на л.152 и следв. по делото пред СРС/, за да достигне работодателят до крайния извод, че ищцата не притежава качества за ефективно изпълнение на работата. Изрично е посочено, че е налице неспособност на ищцата да изпълнява резултатно възложената ѝ трудова функция.

И по-конкретно – „В качеството си на учител не съумява да създаде спокойно атмосфера неа работа в часовете, в които преподава, като не притежава необходимите качества, спомагащи за изграждане и поддържане на отношение на уважение и доверие между учител и ученици. Не съумява да привлече вниманието на учениците във II б като по този начин се създава напрежение, което от своя страна води до неефективен учебен процес. Не съумява да предотврати възникналите конфликтни ситуации между самата нея и учениците, между учениците в нейния клас и тези в другите класове. Генерира напрежение с поведението си на неангажираност и незаинтересованост от факта на неудовлетвореност от преподавания учебен материал сред учениците. Има формално отношение към цялостната организация на обучението. Учебният материал се преподава с неподходящи методи и похвати, неприсъщи на учебно-възпитателния процес“. Работодателят изрично се е позовал на писмени документи, които според него доказват тезата му, че ищцата няма нужните качества. Посочено е още, че се наблюдава тенденция, която е обезпокоителна и е свързана именно с методите ѝ на преподаване, което се установявало от множеството жалби и сигнали на родители на ученици, които преподава. Тези методи според работодателя били неприемливи за учениците и не били съобразени с техните възрастови особености и психическо състояние като това също се

потвърждавало от подадените жалби и сигнали. Посочено е още, че са извършени проверки по тези жалби и сигнали като на ищцата били дадени препоръки преодоляване на недостатъците в работата ѝ, но същите не дали положителен резултат. Посочено е още, че ищцата не спомага за утвърждаване на собствения си авторитет, както и не проявява висок стандарт на професионално поведение и за изпълнение на трудови функции, сочещи за оказано от работодателя по-висока доверие и същевременно функции, свързани с по-висока степен на отговорност при изпълнение на работата, възложени ѝ по силата на длъжностната характеристика за длъжността учител. Посочено е, че ищцата не притежава навици за организираност, съсредоточеност и усет към слабостите при усвояване на учебния материал, индивидуален подход към всеки ученик. Посочено е, че ищцата няма опит да мотивира учениците, да контролира добро темпо на работа, както и да създаде условия за разгръщане на потенциала в тях. В следствие на това не се постигали оптимални резултати в конкретни учебни ситуации, не се мотивирали учениците и не се стимулирало личностното им развитие.

Противно на приетото от СРС, въззивната инстанция намира, че „липсата на качества“ е доказана:

По делото е представен доклад /л.37/ от училищния психолог в който същата е отразила констатирано от нея недопустимо поведение на ищцата М. във връзка със ситуация в училищния стол. В доклада е посочено, че М. е крещяла на учениците от II б клас и поведението ѝ е станало достояние на родителите на децата от предучилищната група, които в същия момент били във фойето на училището.

Представена е и жалбата на О.Ш. и К.С. /родители на ученичката З. / от която жалба е видно, че до първи срок на втори клас същата е имала добри впечатления от работата на М., но от втори срок поведението ѝ към учениците се променило, както е посочено в жалбата – „регресия във времето“. Майката сочи, че „крясъците на г-жа М. са неизменна част от репертоара ѝ“. Последният включвал и късане на тетрадки, хвърляне на помагала в коша, чупене на химикалки, писане на двойки за липса на помагало, което е съобщено във Фейсбук предната вечер в 10 часа и подобни действия, които обърквали дори родителите, а какво оставало за децата.

Към жалбата са приложени снимки където децата седят под надпис

„Ние сме маймуни“, които снимки и самата ищца признава, че са качени във Фейсбук, но според нея това не уронва „по какъвто и да е начин авторитета на учениците и училището“.

В същност ищцата признава /виж л.102 по делото пред СРС/, че се е случвало да откъсне лист или да отнеме от някое дете химикалка, но според нея това било сторено без отношение засягащо психическото здраве и спокойствие на децата. По отношение на „крясъците“ признава, че е повишавала тон, но това било свързано с овладяването на дисциплината и М. не го оприличава с крещене.

Въззивната инстанция намира, че отразеното от ищцата във връзка с жалбата на майката на ученичката З., е свидетелство за безкритичното отношение на М. от собственото си поведение спрямо учениците; всичко това тя намира за нормално.

От доклада от 06.12.2019 г. /л.54/ е видно, че М. не посещава провежданото в училището обучение на неопитни педагози. Това се потвърждава и от показанията на свидетеля В., която е председател на методическото обединение на началните учители и един от организаторите на обучението, което по-младите преподаватели трябва да посещават. Целта на това обучение е да видят различни методи, похвати, как да организират част, как да спечелят вниманието на учениците. Според свидетелката, М. е имала нужда от такова обучение. М., обаче, е отказала да участва в това обучение. Макар няколко пъти да се е съгласявала, не е отишла на обучение. Затова В. написала доклад. Последният се намира на л.116 -117 по делото пред СРС, както и доклада от 01.10.2019 г., изготвен от самата В., отразяващ препоръки към работата на М. /л.164/.

Обстоятелството, че М. е издържала успешно изпитателния срок не означава, че същата е придобила необходимите качества да упражнява професията на учител, респ., че не подлежи на по-нататъшно обучение. Това не означава и, че ТПО с нея не може да бъде прекратено на основание чл.328, ал.1, т.5 КТ.

Свидетелката В. е присъствала на случай при който М. е крещяла на едно момиченце. Според свидетелката, начина по който М. е крещяла на детето е неприемлив. Това и изплашило и останалите деца. Тази огромна агресия се случвала системно пред децата, включително и в стола където

децата се хранят. В. лично е станала свидетел на случай при който М. крещи на децата в стола. Свидетелката е разговаряла с М. по този повод. Свидетелката сочи, че М. изпускала дисциплината на децата и когато не била във възможност да въведе ред, започвала да крещи; изпускала си нервите. В. е предупреждавала М., че не трябва да оставя децата без надзор. Като учител по физическо възпитание В. е трябвало да взема децата от класната стая, но много често влизайки там е заварвала децата сами, тичайки, блъскайки се, карайки се. М. оставяла децата сами, което е недопустимо. Свидетелката сочи, че всички учители от начален курс седим до децата постоянно и лично ги предават на другите учители. В. много често се е налагало да замества М. в нейните часова, защото тя закъснява за час. Това се случвало много пъти макар М. да била предупреждавана. Оправданията били: успях се, ще идвам на време. М. като цяло била дистанцирана., но имало и такива, с които се държи грубо. По отношение на И., който водел занималнята, свидетелката сочи, че М. не говорела с него, не му казвала какво има за домашно, както трябва да работи с децата. Свидетелката е присъствала на случай при който след родителска среща учителката по английски език – И., ѝ споделила, че М. се държала неколегиално. И. била толкова разстроена, че ѝ било трудно да говори. Свидетелката сочи, че по отношение на учителката по английски не било имало никакви проблеми и оплаквания от родители.

Самата И. И.а е депозирала доклад на 18.11.2019 г. в който е отразила проблемите си във връзка с общуването с М. /л.148/.

Във връзка с проблемите в екипа за подкрепа на личностното развитие доклад е изготвен на 14.11.2019 г. от психолога С. и ресурсния учител С.Т. /л.149/.

С протокол от 29.11.2019 г. е констатирано, че М. не е представила предварителни планове на уроците си на зам.директора от 27.11.2019 г. до 29.11.2019 г./л.128/.

Видно от протокола на Педагогическия съвет № 2, състоял се на 22.10.2019 г. отчета е изготвен и докладва от С. И., учител ЦДО на 2 б клас, тъй като М. е заявила, че е забравила да направи входно ниво по Колен свят и няма обяснение защо към дата 22.10.2019 г. не са нанесени оценките от входно ниво БЕЛ и математика в електронния дневник. Това е признато от нея от обясненията ѝ на л.158 по делото пред СРС.

Видно от констативния протокол № 5 от 04.12.2019 г. при извършената проверка е установено, че М. неправилно разпределя часовете, липсва подготовка за часа; темата не отговаря на разпределението в електронния дневник /л.118/.

Липсата на качествата, описани в заповедта за прекратяване на ТПО с въззивника, ищец пред СРС, се потвърждава от показанията на разпитаните свидетели, работещи в училището:

Видно от показанията на свидетелката Е. С., училищен психолог, същата е разпитала децата във връзка с подадена жалба на родител относно налаганите от М. наказания на децата. /На л.189 от делото пред СРС също е налице жалба на родител, подадена по електронна поща на 19.01.2021 г./.

Последните са споделили, че действително М. ги наказва да стоят изправени до вратата с гръб към класа и вдигнати ръце. Свидетелката сочи, че едно дете /момченце/ е напуснало училището и се е преместило в друго поради поведението на ищцата. Свидетелката сочи, че след като е разговаряла с детето и му е казала, че трябва да се качи в клас, то се е изпуснало, напикало се от страх. По делото е представен доклад на С. от 25.04.2019 г./л.178/ в който е отразен случай при който М. се е държала тенденциозно грубо по отношение на ученик от нейния клас – Д.Б.. В доклада е посочено, че това поведение на М. се повтаря във времето и не се повлиява въпреки разговорите с нея и дадените препоръки. Психологът е констатирала, че поради негативното си отношение спрямо Д., М. не го е включила в списъка на предстоящия спортен празник, а детето Д. бил републикански шампион по сноуборд във възрастовата група в която се състезава. Психологът е посочила, че е изключително притеснена от тази ситуация в която е поставен Д..

С. сочи, че М. тряскала вратите, тропала по бюрото. Свидетелката сочи, че е давала доклади относно отношението на М. към част от децата и наказанията, които налага. Според свидетелката, който е психолог на училището и следва да приемем, че е компетентен специалист, тези наказания, които М. налага на децата са недопустими. Като цяло била дистанцирана и нямала отношения към колегите, освен с този, който водел занималнята.

Самият И. /този, който е водел занималнята на 2 б клас/ е разпитан като

свидетел /л.93/. В показанията си свидетелят сочи, че е констатирал трудности при общуването с М., както и общуването на М. с учениците. Свидателят сочи, че е станал свидетел на действия, които не трябва да стават достояние и не трябва да се случват в училище. На М. според свидетеля ѝ липсвали методичност, сериозни похвати и методи, умения, които за първи клас са от особена важност, защото се усвоява началната грамотност. Свидателят сочи, че децата са му споделяли за наказанията които им налага М. и самият свидетел е виждал деца наказвани до вратата прави с вдигнати ръце, което според свидетеля не трябва да се случва. Свидателят сочи, че М. има селективен подход към децата като към едни деца се държи грубо, а с други с повишено внимание, което според И. е нелогично за един учител и минава границата. Свидателят е присъствал на случай при който М. е чупила шкафа на бюрото и е блъскала вратата на класната стая. Относно детето З. сочи, че същата била подтисната, притеснена от часовете при ищцата. Детето е споделяло с И. тези си притеснения, а той се е опитвал да я успокои. Същевременно детето се е притеснявало да не би И. да разкаже на М. какво е споделила с него. Заради поведението и отношението на М., И. се е отказал да бъде учител занималня. Свидателят сочи, че достигнал до това решение, тъй като М. не можела да работи в екип, което било необходимо в случая, тъй като „учителя /М./ преподава сутрин, а аз трябва след обяд да го затвърдя и да помогна с домашните“. „Тя спря да говори, спряхме да обсъждаме работата ни като екип за деня, за седмицата“. Свидателят също е чул за дете, които се е напишкало при психолога. Свидателят сочи, че неговото впечатление е, че директорката на училището е имала желание да подпомогне М.. Самият И. затова е останал учител занималня за един период, защото е смятал, че ще се намери решение да се обнови работата.

Свидателят Я., председател на етичната комисия в училището, сочи, че е присъствала на много разговори между директорката на училището и ищцата М. във връзка с подаваните срещу нея жалби от родители. Самата свидетелка като завеждащ „Административно техническа служба“ е входирала тези жалби. Я. е присъствала два пъти на случаи при които М. както си седи, хваща вратичката на бюрото и я тряска, за да овладее децата да млькнат. Много пъти я е чувала да крещи, да вика. Това, че е чувала шум от класната стая я е накарало да влезе.

Действително, свидетелите, чийто показания коментирахме по-горе, са

служители на ответника, но показанията им са логични и последователни и съответстват на останалите събрани по делото доказателства.

Действително, част от родителите на децата, чийто учител е била М. са изразили благодарност по отношение на нея, но главно защото ги е водила на екскурзии и е организирала „по-нестандартни“ празненства за Коледа. Следва да отбележим, че „благодарственото писмо“ касае обучението на децата в първи клас, а в случая предмет на обсъждане са качествата на ищцата като учителка във втори клас на същите деца. Освен това писмото касае и друг учител – И.. Последният също е присъствал на проведените екскурзии. Това се потвърждава освен от съдържанието на писмото, така и от разпита на И. /л.93 по делото пред СРС/ и от заповедта от 14.12.2018 г./л.190/, както и от заповедта от 25.03.2019 г./л.180/ за командироването им.

Действително, М. е придобила нужната образователна квалификация, но в случая се изследват предпоставките на чл.328, ал.1,т.5 КТ, а не на т.6 от същата разпоредба, съгласно която ТПО се прекратява когато работникът или служителят **не притежава необходимото образование или професионална квалификация за изпълняваната работа.** /За разликата между двете хипотези на т.5 и т.6, виж горесцитираното ТР/.

В конкретния случай работодателят е упражнил правото си да прекрати трудовия договор на безвиновно основание - поради липса на качества у служителя за ефективно изпълнение на работата, а уволненият служител не е въвел твърдения, че е извършил пропуските и грешките умишлено.

Налага се извод, че заповедта за прекратяване на ТПО с ищцата не е незаконна както е приел СРС.

При това положение **искът по чл.344, ал.1,т.1 КТ е неоснователен, а обжалваното решение в тази му част като неправилно ще следва да бъде отменено.**

Относно искът по чл.344, ал.1,т.2 КТ:

Отхвърлянето на иска с правно основание чл. 344, ал.1,т.1 КТ, обуславя неоснователност на иска по чл.344, ал.1,т.2 КТ.

На основание гореизложеното настоящата инстанция приема, че **решението на СРС в частта, в която е уважен иска с правно основание чл.344, ал.1,т.2 КТ е неправилно, поради което ще следва да бъде отменено.**

Относно искът по чл.344, ал.1,т.3 КТ:

При отхвърляне на исовете по чл.344, ал.1,т.т.1 и 2 КТ, искът по чл.344, ал.1,т.3 КТ не следва да бъде уважен.

На основание гореизложеното настоящата инстанция приема, че **решението на СРС в частта, в която е уважен иска с правно основание чл.344, ал.1,т.3 КТ е неправилно, поради което ще следва да бъде отменено.**

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора решението е неправилно и в частта за разноските, защото:

На ищцата разноси не се следват.

На ответника разноси се следват и такива се претендират в размер на 1 200 лв.адв.възнаграждение /с ДДС/ и поради реалното им извършване, се присъждат. СРС е присъдил разноси в размер на 274,27 лв., което налага доприсъждане на сумата в размер на 925,73 лв.

Пред въззивната инстанция:

Въззивникът не е направил искане за присъждане на разноси и такива не се присъждат.

Въззиваемата претендира разноси, но с оглед изхода на спора не й се следват поради което не се присъждат.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2015 2457/06.07.2021 г. по гр. д. № 3808/ 2020 г. на СРС, Второ гр. отделение, 170 състав, **в частта**, в която са уважени предявените от Д. В. М., ЕГН *****, гр.София, ж.к.****, съдебен адрес: гр.София, ул.****, кантора 11-адв.Я.Я., **срещу** ** СУ „Ц.С.В.“, гр.София, ул.****, исовете по чл. 344 ал. 1, т. 1 до т. 3 КТ и в тежест на ответника са възложени разноските по делото, вкл. тези на основание чл.78, ал.6 ГПК.

ОСЪЖДА Д. В. М., ЕГН *****, гр.София, ж.к.****,

съдебен адрес: гр.София, ул.“****”, кантора 11-адв.Я.Я., да заплати на ** СУ „Ц.С.В.“, гр.София, ул.“****”, сумата в размер на **925,73** лв., представляваща доприсъдени разноски за първата съдебна инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на **КАСАЦИОННО** обжалване пред **ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД** на Република България при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____